

SLÉTTRAKAÐUR

SLÉTTRAKAÐUR

Mátturinn í því að gefa endurgjaldslaust

Sérhvert vald í heiminum biður um eitthvað.

Atkvæði.

Kaup.

Undirskrift.

Hollustu.

Hagsmuni.

Jafnvel ástin, þegar hún kemur inn í skipulagsheildir, leggur fyrr eða síðar fram reikninginn.

Svo er til afbrigðilegt afl sem sleppur undan rökfræði skiptanna.

Að gefa endurgjaldslaust.

Það er elsta vald í heimi, og um leið það sem síst er skilið.

Jesús var ekki upphafið, en hann var sá fyrsti sem notaði tungumál orðsins og breytti því í frásögn sem gat gengið á eigin fótum.

Hann byggði enga heri.

Hann stofnaði enga banka.

Hann opnaði engin musteri.

Hann lagði engin landsvæði undir sig.

Hann skapaði sögu.

Og þegar saga verður nógu sterk til að lifa af sögumann sinn, fæðist eitthvað sem valdið þekkir samstundis: áhrif.

Þá fæddust hagsmunirnir.

Ekki hagsmunirnir af því að elska hann.

Ekki hagsmunirnir af því að skilja hann.

Hagsmunirnir af því að stýra honum án þess að þurfa að berjast við hann.

Sem sögumaður er þetta sýnin sem ég ímynda mér.

Maður í skikkju.

Hávaxinn.

Myndarlegur.

Sítt hár.

Sléttrakaður.

Hann gengur í gegnum hávaðasaman mannfjölda og nær samt að tala, án þess að hækka röddina.

Hann talar ekki við alla.

Hann talar við hvern og einn.

Fá orð.

Þau réttu.

Orð sem skipa ekki fyrir.

Orð sem opna.

Orð sem berast lengra en þögnin.

Þannig fæðist spámaðurinn.

Ekki þegar einhver lýsir hann spámann.

Heldur þegar fólk byrjar að segja öðrum frá honum.

En mennirnir í musterinu tóku eftir því að eitthvað var að breytast.

Aðsóknartölurnar voru að lækka.

Forvitnin var að færast til.

Athyglin sömuleiðis.

Og sá sem stýrir athyglinni stýrir valdinu.

Þeir kölluðu hann því til hallarinnar.

Opinberlega til að skilja hver hann væri.

Í raun til að skilja hvernig ætti að stöðva hann.

Hann bar ekki kyrtil faríseanna.

Hann bar ekki vefjarhött.

Hann bar ekki merki valdsins.

Ekki bar hann heldur síða skeggið sem auðkenndi ríkjandi snið tímabilsins.

Í yfirheyrslum sínum reyndu þeir að draga hann aftur inn fyrir mörkin.

Að úthluta honum flokki.

Að finna honum merkimiða.

Að breyta honum í minni útgáfu af því sem þeir þekktu þegar.

En hann hélt áfram að renna þeim úr greipum.

Og eitt svar öðrum fremur virðist fara í gegnum tímann eins og ör:

Hví sérð þú flísina í auga mínu, en gefur ekki gaum að bjálkanum í þínu eigin?

Tilvísunin var til skeggsins.

Því sérhvert vald skoðar smáatriði hins þegar það getur ekki lengur varið eigin

mótsagnir.

Með kerfi sínu hafði hann kennt fólki nýjan möguleika:

að lifa utan sniðsins.

Ekki gegn kerfinu.

Utan þess.

Sem er miklu hættulegra.

Því kerfi kunna að verja sig gegn andstæðingum.

Þau eiga hins vegar erfitt með að skilja einhvern sem einfaldlega hættir að leika eftir þeirra reglum.

Stjórn málin gengu svo sinn gang.

Það hafa þau alltaf gert.

Þegar þau gátu ekki sigrað hann í baráttu á jafnréttisgrundvelli, notuðu þau elsta vopn í heimi:

frádrátt.

Að taka burt.

Að draga úr.

Að einfalda.

Að stilla almenningi upp frammi fyrir vali sem þegar hefur verið tekið.

Samningurinn á torginu kom eins og sérhver vel smíðuð aðgerð kemur.

Dulbúinn sem lýðræði.

Sléttrakaður Jesús, eða skeggjaður Barabbas.

Frelsi eða snið.

Ófyrirsjáanleiki eða tilheyrsla.

Leikurinn var auðveldur.

Sniðið vann.

Eins og það gerir næstum alltaf.

En einmitt á augnabliki ósigursins sýndi það að gefa endurgjaldslaust sitt sanna eðli.

Því hefðbundið vald bregst við.

Að gefa endurgjaldslaust skilur.

Og hann svaraði með setningu sem engin skipulagsheild, engin ríkisstjórn og ekkert reiknirit getur enn skýrt til fulls:

Fyrirgef þeim, því þeir vita ekki enn hvað þeir gjöra.

Það var ekki réttlæting.

Það var sjúkdómsgreining.

Lærisveinar hans sáu um afganginn.

Þeir skrifuðu bók.

Eða kannski eitthvað enn sjaldgæfara.

Þeir skrifuðu frásögn sem gat lifað af í árþúsundir.

Þýdd á öll tungumál.

Gengin í gegn af sérhverri menningu.

Túlkuð af sérhverjum trúarbrögðum.

Vefengd, elskuð, afbökuð, endurskrifuð, varin og ráðist á hana.

Og samt enn hér.

Engri deild í nokkru fyrirtæki hefur nokkru sinni tekist að jafna dreifingu hennar.

Ekkert auglýsingaútlit, endingu hennar.

Ekkert vörumerki, þekkjanleika hennar.

Því vörur ferðast um markaði.

Frásagnir ferðast um fólk.

Það er ekkert guðlast í þessari sýn.

Það er aðeins hinn ótvíræði réttur til að segja frá.

Réttur sem hreyfist utan við markaði þeirra, sjálfstæður og ótruflaður.

Og sá sem er ósammála er frjáls að leita sér að öðrum bókum, þar sem hann getur lesið hvaða snið sem hentar honum betur.

Þetta er, þegar allt kemur til alls, máttur Jesú.

Ekki máttur aflsins.

Ekki máttur peninganna.

Ekki máttur stjórnvalda.

Mátturinn í því að gefa endurgjaldslaust.

Eina valdið sem heldur áfram að ganga um eftir að sögumaður þess er horfinn.

Ferdinando

© Ferdinando Frega. Allur réttur áskilinn. Formlega skráð og verndað samkvæmt höfundarréttarlögum Bandaríkjanna.